

je treba. Vezanje opravlja naj se vestno, ker mala zamuda napravi mnogo truda. Najboljše vezilo, katero je pri nas v navadi, je „cigelje“ (Binsengras), potem lipovo ličeje ali pa dobro uglajena slama. Najlepše tri mladike se privežejo, vse druge pa, razun ene, se porežejo nizko pri tleh. Eno mladiko pusti namreč iz tega vzroka, da jo privežeš h kolu tedaj, če bi se katera onih treh uže privezanih poškodovala. Vse nepotrebne odrastke in vso nesnago pa do dobrega otrobi.

Vezati moraš tako dolgo in tolikrat, da prirastejo mladike do vrha. Nepotrebni odrastki odstranijo naj se z nožem in ne z nohti. Po vezatvi je treba pridno osipati z motiko ali pa s plugom.

Koliko let se hmelj na eni in isti zemlji dobro obnaša?

Vsak kmetovalec iz lastne skušnje vé, da ena in ista rastlina ne mara več let zaporedoma tiste zemlje, vsaj se še zelje naveliča s časom svojega starega zelnika. Isto tako tudi hmelju ne ugaja več let isti prostor. Vendar učaka v nekaterih legah zeló visoko starost in kaj dobro rodi. Doživi se pa hmelj v 12—15 letih, vendar vrže hmeljišče še zmirom več dobička, kakor vsaka druga poljedeljska rastlina. Da pa oslabele in zastarele hmeljišče z novega na noge spraviš, ne potrebuješ nove njive, le staro hmeljišče dobro preštihaj in pognoji, stare korenine pa do živega potrebi!

(Konec prihodnjič.)

Nov trtni sovražnik.

Vinorejci naše Dolenjske se sploh pritožujejo, da se je jela trta na več krajih njihovih vinogradov sušiti. Pred dvema tednoma bila je še čisto zdrava, ko so začeli pa vinograde okopavati, zapazili so, da so očesa suha in tako tudi cela trta.

Kaj more li temu pravi vzrok biti? Mogoče, da je trta pozebla, mislila je večina vinorejcev, pa to ne more biti, vsaj ni bila še kmalu zima za trto tako ugodna, kakor ravno letošnje leto, rekli so zopet drugi; pravi vzrok moramo kje drugje iskati. Na enkrat zagnali so hrup, da priromala je uže tudi v naše vinograde največa sovražnica vinske trte — trtna uš. Pa tudi s to so se zeló motili, niti mraz, niti trtna uš sta pokončala v resnici velike dele vinskih goric, trte zadušil je drugi čisto nov trtni sovražnik, to je, 5 do 6 milimetrov dolg hrošč (keber) črnorujave barve, katerega prištevajo k lesojedcem, kamor spada tudi pri nas na Kranjskem uže sploh znani pokončevavec smrekovih logov glasoviti „lubadar“, kateremu je v obliki in v načinu življenja zeló podoben, samo da lubadar živi in si dela svoja pota v smrekovem lubju — od tod ime njegovo lubadar — novi trtni sovražnik nahaja se pa v mladem trtnem lesu, ki je enak drevesni belini, zarad tega bi ga smeli imenovati tudi „trtni belinar“. Ta hrošč zvrta s svojima močnima čeljustima v vinsko trto luknjico, se va njo zarije, ter si izdolbe v les žlebu podoben pot krog in okrog debela; ker ne more potem sok do mladike, je trta v treh dneh pokončana, hrošč je popil pa na ta način v dveh urah dva litra vina. Kako bi se znebili zopet tega zeló nevarnega sovražnika vinogradov? Ravno na ta način, kakor se zatira lubadar v smrekovem lubju, pokončati zamoremo tudi „belinarja“, ako se namreč suhe trte takoj porežejo in na istem mestu sožgejo. Pri vsem tem je pa vendar še ta sreča, da se ta hrošč ne loti korenine in da se nahaja do sedaj le v trtah, ki leže od solnca odstranjenih „senčnih“ krajih.

Posebni odsek kmetijske podružnice novomeške, ki se je ustanovil lansko leto za ubranitev trtnih bolezní,

poročal je to žalostno novico po svojem marljivem predsedniku gosp. Antonu Ogulinu na sl. c. kr. kmetijsko družbo v Ljubljani in tako naznanil jo tudi vsem kranjskim vinorejcem, da se kakor hitro mogoče ta kazen odvrne in nevarni mrčes pokonča.

Anton Derganec,
tajnik kmetijske podružnice.

Gospodarske novice.

Tretji hrvatski vinski sejm

bode 25., 26. in 27. dne aprila v prostorih hrvaško-slavonske kmetijske družbe v Zagrebu. Semenj začne se vsaki dan 25., 26. in 27. aprila ob 10. uri dopoldne, ter traja do 6. ure popoldne. Popis (katalog) za prodajo izloženih vin dobil se bode na sejmu.

O d b o r

za tretji hrvatski vinski sejm

V ljubljanski okolici smolika še vedno med konji razsaja.

Mnogo konj je uže poginilo. Ker je ta bolezen nalezljiva in jako nevarna, bati se je, da ne napravi našim gospodarjem mnogo škode. Od več strani dobili smo uže vprašanja, kako je to, da se za to bolezen naš deželni živinozdravnik nič ne peča.

Hruška, ki rodi trikrat v letu sad.

V Steadalu na Saksonskem ima urar Bachhausen hruško, katera je rodila uže več let zaporedoma po trikrat na leto sad. Hruška stoji osamljena na ograjenem dvorišču in je menda žlahna maslenka. Prvi sad je precej velik, sočnat in okusen, drugi sad je nekoliko manjši, pa vendar še okusen in sočnat, tretjikrat cvete hruška meseca julija. Ta sad pa ne dozori več popolnoma in te hruške dosežejo komaj debelost oreha.

Životopisne črtice.

Anton Alojzij Wolf,

knezoškof ljubljanski.

Spisal Ivan Lavrenčič.

II.

(Dalje.)

Z ginjenim srcem je tedaj sprejel Anton Alojzij veselo to vest in pozdravil pogodbo kot svitlo zarjo lepega jasnega dnè, kjer bode sveta cerkev svobodno razvijala prapor zveličanja in prosto delovala v blagor večni in časni tolikanj hrepenečega človeštva. Da bi bila pa svoboda rodila najlepše sade, spodbujal je pri tej priliki duhovnike še k veči marljivosti v prevzvišenem poklicu. Opominjal jih je, da ne zahteva neprestane vztrajnosti v svetem poslu le najsvetejša njihova dolžnost, temveč tudi čuti hvaležnosti do Nj. svetosti papeža in Nj. veličanstva cesarja, ki sta s pogodbo zasejala med človeštvo najrodovitnejše seme k novi močni rasti cerkvenega in vérnega življenja in tudi položila z njo najmočnejšo podlago k trdnemu in stanovitnemu občinskemu redu. Z najboljšim vspehom delovati pa bode odslej tem lažje, — mislil si je prevzvišeni vladika — ker je pogodba tudi podrla na slabi podlagi sezidane zlobne zisteme nekaterih brezverskih in mogoče publih glav, ki so naravnost tajile nebeški, božji izvor svete